

MĚSTO V POHYBU šrámkův písek

FESTIVAL

DIVADLA

LITERATURY

FILMU

HUDBY

PÍSEK

od čtvrtka do neděle
23.–26. května 2002

MĚSTO V POHYBU šrámkův písek

festival divadla, literatury, filmu a hudby

Písek je významnou křižovatkou uměleckých aktivit
a městem s bohatou kulturní tradicí a životem.

Město svými ulicemi, náměstími,
zákoutími, svým prostředím a kapacitou jednotlivých prostor umožňuje
v uzavřeném časovém i prostorovém celku připravit každoroční festival evrop-
ské úrovně.

Šrámkův Písek je pojmem v divadelním světě – festival amatérského divadla,
kterým za čtyřicet ročníků procházejí veličiny českého dramatického umění
a to jak z řad jednotlivců, tak souborů.

Šrámkův Písek byl vždy ostrovem inspirace a vyhraněné poetiky.

Záměrem realizačního týmu projektu je obohatit a rozšířit tradiční festival
amatérského divadla o rozmanitost současného umění, v němž spojovací linií
je fascinace tvorbou, která je určena všem smyslům člověka.

Hlavním cílem je však naprostá snaha o oživení a obohacení města a regionu
o festival, který svou pestrostí a záběrem osloví nejen obyvatele a návštěvníky
města, studenty místních škol, ale i obyvatele regionu včetně příhraničních
oblastí Rakouska a Německa. Svou náplní bude festival velmi zajímavým
počínem i v rámci celé České republiky.

Nejde zde zdaleka jen o avantgardní divadelní umění, festival bude každý
rok nabízet průřez současným uměním se zaměřením na ty umělecké aktivity
a projekty, kde se střetávají a rezonují různé plochy inspirace a tvorby.

Šrámkův Písek se stane festivalem pro lidi a festivalem ulice, náměstí a
otevřených scén.

Festival Město v pohybu – Šrámkův Písek se stane uměleckým festivalem, kde
se bude protínat literatura, dramatické umění, film, výtvarné umění a hudba
ve všech podobách a tvarech.

od čtvrťka do neděle
23.–26. května 2002

Konkrétním cílem ročníku 2002 je získání finančních prostředků na kompletní
renovaci lesního divadla a stavbu otáčivého dřevěného jeviště na této napro-
sto ojedinělé divadelní scéně.

festival se koná pod záštitou

JIHOČESKÝ KRAJ
MĚSTO PÍSEK

pořadatelé

Občanské sdružení PRO-REGION

KULTURNÍ KLUB města Písku

ARTAMA IPOS Praha

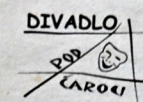
Divadlo FRÁNI ŠRÁMKA

Divadlo POD ČAROU

PRÁCHEŇSKÉ MUZEUM

SVOŠF, s.r.o.

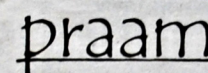
generální partner festivalu
PILSNER URQUELL

PRAAM, s.r.o.

partner festivalu
CASTA, a.s.

DŘEVOPRODEJ, a.s.

KOMERČNÍ BANKA, a.s.

BRAMAC, s.r.o.

KOMERČNÍ BANKA a.s.

BLATENSKÁ TISKÁRNA, s.r.o.

KOČÍ, a.s.

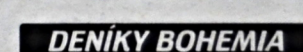
SYAS Písek

hotel ZVÍKOV

mediální partner festivalu
RÁDIO PRÁCHEŇ

Deníky BOHEMIA – VLP

MĚSTO V POHYBU šrámků v písek

program festivalu

pondělí 20. května

divadlo

8,30 a 10,15 TŘI VESELÁ PRASÁTKA (Divadlo Minaret) - školní představení - DFŠ

úterý 21. května

divadlo

10,00 DON QUIJOTE (4. ročník katedry činoherního divadla DAMU) - DFŠ

středa 22. května

hudba

20,00 VAŽNĚ NE VLAŽNĚ – poslechový pořad Jiřího Smrže (scénická, divadelní a filmová hudba) – DPC

čtvrtek 23. května

divadlo

18,00–21,00 PŘIJÍMAČ ÚČASTNÍKŮ NÁRODNÍ PŘEHLEDKY AMATÉRSKÉHO DIVADLA – restaurace KKMP

17,00–19,30 SLAVNOSTNÍ PŘIJETÍ ČESTNÝCH HOSTŮ A SPONZORŮ – Rytiřský sál, nádvoří MUZEUM

20,00 OFICIÁLNÍ ZAHÁJENÍ PŘEHLEDKY – DFŠ

22,30–23,00 SPOLUŽÁKOVINA ANEB VOLTE SLOVA! (ÚstaF, Brno) – KKMP

Voiceband – nic víc, nic méně. Žáček – spíš víc. A nebo méně...

hudba

20,10–21,50 KONCERT

Švihadlo, Létající koberec, Čankišou – DPC

pátek 24. května

divadlo

10,00 DROBEČKEM SEM, DROBEČKEM TAM (Chandrarar ZUŠ, Nové město na Moravě) – DPC
Z amerických pohádek a povídek o Paulu Bunyanovi jsme vybrali tři příběhy a spojili je s dětskými verši Michala Černíka. Žánr? Naivismus.

návazně diskuse – DPC

13,00–13,30 HRA NA MOSTĚ (Krátké a úderné divadlo, Liberec) – DFŠ-DJ

Klasické dílo Václava Klimenta Klicperry – jen už nejde tolik o veselohru...

15,00–16,00 NEZKROTNÉ VÁŠNĚ (Divadlo Baf, Hostinné) – DPC

Autorský text, několik drobných příběhů, odehrávajících se v kině, na palubě Titaniku či na mostě. Situační a slovní gagy, neotřelé pointy.

16,00–17,00 diskuse – DPC

17,30–18,20 PUSTINA (Tyan, Plzeň) – DFŠ-DJ

Autorské představení na motivy J.L.Borgese, T.S.Eliota a dalších textů. rod člověka, jeho formování, učení se, hledání a vynalézání.

18,00–19,00 JAKOU BARVU MÁ NIC? SPÍŠE TMAVŠÍ (Divadlo Nový prostor, Praha) – Palackého sady (hudební sál)

19,30–20,00 HRABĚ PALFY (Divadelní soubor Záškrť, Aš) – Palackého sady

20,00–20,50 FANDO A LIS (Ateliér T55, Turnov) – DFŠ-DJ

Absurdní drama, podobnost v cestě do nikam. Hledání sama sebe konfrontováno s biblickým tématem.

20,00–21,30 Marius von Mayenburg: Tvář v ohni (HA-Divadlo) – velký sál KKMP

21,30–23,10 HOŠI Z NÁRODÁKU ANEB "ZABILI KEMRA, PARCHANTI!" (KDS Puchmajer, Praha) – DPC

Nejen hrůzostrašný pohled do nelítostného prostředí českého vrcholového divadla a sportu, ale i jedinečná příležitost připotáčet se zmatenými dějinami právě skončeného století.

23,10–01,00 diskuse – DPC

hudba

21,00–24,00 ROCKOVÝ KONCERT

Roman Dragoun s kapelou, Phil Shöenfelt and Southern Cross – Palackého sady (Uhelna)

sobota 25. května

literární čtení

10,00–16,00 LITERÁRNÍ ČTENÍ – Fráňa Šrámek – Stříbrný vítr (čtení z knihy, hudební doprovod Roman Dragoun)

AUTORSKÉ ČTENÍ – Phil Shöenfelt, Jáchym Topol, Daniela Fišerová – Svatá Trojice

dětská divadelní pouť

10,00–20,00 DĚTSKÁ DIVADELNÍ POUŤ – Městský ostrov (kino Portýč)

10,00 KVELB (pouliční divadlo) – centrum města – městský ostrov

10,00–10,50 PEPA NOS, JIHOČEŠTÍ RYBNÍKÁŘI (vodníci, šermíři)

11,00–11,40 O MARJANCE A ŠEVCI MATEJOVI (Střípek, Plzeň)

13,00–13,40 O JASNĚNCE (Kvelb)

15,00–15,45 MAJ – báseň od Karla Hynka Máchy (Dismanův rozhlasový dětský soubor ČRo)

16,00–16,20 OSLÍK (Dno, Hradec Králové)

17,00–17,45 TAM U NÁS SE NIKDO NEMYLÍ (Kvelb)

18,00–19,00 PŘILÍŠ VELKÉ SRDCE – Václav Hrabě – scénický večer poezie (Dismanův rozhlasový dětský soubor ČRo)

19,00–20,00 WWW.ZONGLOVANI.CZ

VSTUPY JIHOČEŠTÍ RYBNÍKÁŘI – Vodníci, ŠINDELÁŘ – šerm, ŽONGLÉŘI, PEPA NOS – hudba

divadlo

10,00–10,35 SETKÁNÍ S KATEŘINO... (divadlo Blic, Ostrožská Nová Ves) – KKMP velký sál

Původní novoveský muzikál, který nenechá nikoho ani na chvíli vydechnout, natož se nudit.

13,00–14,30 SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ (DDS TY-JÁ-TR-HROBESO, Praha) – DPC

Generační souznění s autorovým textem. Shakespeare. Mladý Shakespeare. Náš.

14,45–15,45 diskuse – KKMP restaurace

16,00–16,50 DŮM LÁSKY (Dred, Náchod) – DFŠ

Andrej Kaszubski představuje Miodraga Pavloviče čili Dům lásky. Absurdní dramolet je výpovědí o záměně identit ve freudiánském milieu, o zkoumání entity lásky, o prádle, které se rozmnožuje, o tmě zrnité, o incestní cestě smyslu.

19,00–20,40 Sarah Cane: CRAVE (Činoherní studio Ústí n. Labem) – KKMP velký sál

(crave – vyprošovat, toužit, dychtit, prahnout, žádat, mít puzeň)

V Čechách vůbec první uvedení tvorby anglické autorky, významné představitelky tzv. "coolness" dramatiky. Hra Crave (momentálně se s úspěchem hraje hned na několika evropských jevištích) byla napsaná v roce 1998, jen několik měsíců předtím než Sarah Cane spáchala sebevraždu. Crave je krutá, otevřeně intimní výpověď o zápase s temnotou a marností, ale především je zoufalým voláním po kontaktu a smyslu, bolestně krásnou poéмой o posedlosti láskou.

Překlad: Jaroslav A. Haidler, Režie: David Czesany, Dramaturgie: Markéta Bláhová, Scéna: Tomáš Bambušek, Kostýmy: Andrea Králová, Hrají: Natálie Drabiščáková, Jitka Prosperi, Martin Finger, Jan Lepšík, Lucie Roznětinská, Jan Bidlas, Jitka Andělová, Hynek Chmelař, Roman Zach

20,00–22,15 DRAK (divadlo Jesličky, Hradec Králové) – DFŠ

Máme draka? Chceme Draka? Dokážeme Draka zabít? Co máme pak?

22,45–23,45 POMERANČ (soubor Sergej, Praha) – DFŠ

Divoká satira na pokřivenost duše jedince a celé společnosti. Kde je původ zla v mladých lidech?

Stereotypním dospělým zbydou často jen oči pro pláč...

pouliční divadlo

20,00 Průvod městem – z ostrova na Florián (chůdy, masky, žonglování, ohně)

20,00–21,30 ARACHA DĚJE – průvodové pouliční divadlo a Floriánský plácek.

21,30–22,00 KVELB – pouliční divadlo Floriánské nám.

22,00–22,30 ZÁŠKRT – pouliční divadlo a Floriánské nám.

22,30–22,45 WWW.ZONGLOVANI.CZ – pouliční divadlo a Floriánské nám.
fire-show nejneuvěřitelnější kousky s ohněm – žonglování, tanec, polykání

hudba

20,00–03,00 Blues rocková zábava aneb J. Hendrix žije (Telegraf, Nové koření, Velvet Band) – DPC

neděle 26. května

divadlo

9,30–10,30 diskuse – DFŠ

11,00–12,00 O ČLOVEKU, KTORÝ DALEKOHLADÁ (Konzistence MEDI, Praha) – DFŠ

Netradiční stínové barevná kreace spojující světlo, stín, loutky a pohyb s minimalistickou hudbou.

12,30–13,30 REVUE (Dno, Hradec Králové) – DPC

Vskutku revue. Recesně mystifikační pásmo s parodickými prvky, jehož materiálem jsou kulturní a pseudokulturní moderní a módní mýty, manýry a kliše naší doby, jimiž se incenatoři na jedné straně baví a na druhé straně je demaskují a zesměšňují.

14,00–15,00 diskuse, zakončení přehlídky – DPC

14,00–16,00 loutkové představení pro děti: NITKA – loutkový sál KKMP

film

12,00–17,00 Filmová projekce 3 x Fráňa Šrámek (Měsíc nad řekou, Kluci na řece, Stříbrný vítr)

Proloženo projekcí studentů Soukromé vyšší odborné filmové školy v Písku – kino Portýč

pondělí 27. května

divadlo

19,30 BESÍDKA Divadla Sklep 2002 – DFŠ

úterý 28. května

hudba

18,00–01,00 ALTERNATIVNÍ FESTIVÁLEK

Monika Načeva, Pod černý vrch, Sestry Steinovy, Oldřich Janota – KKMP velký sál

středa 29. května

hudba

19,30 MILAN SVOBODA QUARTET (koncert moderního jazzu) – DFŠ (divadelní kavárna)

Šrámkův Písek očima Jana Rosáka

Šrámkův Písek, to byl v dobách, kdy jsme hráli amatérské divadlo, veliký pojem. Řekl bych dokonce, že mezi mladými neprofesionálními divadelníky něco jako pro filmaře festival v Karlových Varech. No, teď jsem to možná trochu přehnal, ale věřte, my jsme to tehdy tak cítili. Zkrátka a dobře – dostat se „do Písku“ bylo prestižní záležitostí. A nám se to tehdy – v roce 1974 povedlo a navíc s inscenací, která měla (a já doufám, že nejen pro nás) lehkou příchutí zakázaného ovoce, až skoro protestu. Upravili jsme si tehdy některé pasáže z Mistry a Markétky Michaila Bulgakova, autora, kterého tehdejší šéfi moc nebaštili. Byla to ta místa, kdy dochází k úžasnému setkávání Joshuy Ha Noci a Piláta Pontského. Tak jsme si také to dílko dovolili nazvat – Pilát Pontský. Kdybych ten jevištní tvar měl krátce charakterizovat, napadá mě hned – rozhlas na jevišti. A není se co divit, protože náš soubor, to byli vesměs samí spírkři z čs. rozhlasu v Praze a pár dalších kamarádů, kteří tam tak či onak později také skončili. Čili – postavili jsme tohle divadlo na tom, co nám bylo nejbližší, více či méně perfektní prezentaci slova a myšlenek. Myslím si ovšem, že to bylo vůči divákovi trochu nespravedlivé, protože jsme po něm chtěli, aby pozorně sledoval asi hodinu a půl rozhlasovou dramatizaci s minimem herecké mimické akce, bez kostýmů, ale zato hranou se strašným zaujetím. My jsme si pochopitelně mysleli, že děláme zcela zásadní a průlomové „čisté“ umění a brali jsme to tak ortodoxně, že někteří z nás pohrdavě smetli z jeviště jakoukoli kostýmovanou taškařici se slovy: „Nějaká akademie...“ Ach jo, doufám, že nám i Fráňa Šrámek už odpustil... Dostalo se nám ovšem také ocenění, tuším Ceny Krajského nár. výboru v ČB (jestli to byla cena jiná, omlouvám se) a tudíž i možnosti vystoupit s ukázkou na slavnostním „večeru laureátů“. Shodou okolností se mi dostalo cti ho také moderovat a když přišla chvíle našeho „Divadla VIA“, jak jsme se jmenovali, ohlásil jsem se vši vážností ukázkou z Piláta. A pak jsem se chvíli pásl na těch trochu vyděšených rozpacích, které se daly číst z tváří diváků. Všichni si asi představovali vydatnou – tak minimálně dvacetiminutovku zásadních a těžkých Bulgakovových myšlenek.

Ohlásil jsem tedy: A teď následuje ukáзка z představení Divadla VIA „Pilát Pontský“! A nato se v protější lóži objevil kolega Hrubeš, který hrál v inscenaci Kaifáše a zeptal se textem ze závěru hry: „A ty věříš, Piláte, tomu, co říkáš?“ A nato já: „Ano, přátelé, to byla ukáзка z Piláta Pontského!“ Nebudete tomu věřit, ale měli jsme větší potlesk, než při premiéře celého kusu.

Po pár letech jsem se do Písku vrátil ještě jednou, a to jako rozhlasový reportér a opět s kolegou Ivanem Hrubešem jsme tam natáčeli rozhlasovou koláž „Šrámkův Písek – jedenadvacátý“. Měla docela úspěch, ale pro mě osobně měl tenhle „ŠP“ trochu jiný dějinný význam. Právě tam a tehdy jsem se totiž rozhodl, že si nechám narůst knír. Takže moje dnes už šedivá vousiska se narodila někde tam – u splavu...

Váš s úctou Jan Rosák

Šrámkův Písek očima Mirka Kovářika

Upřímně musím přiznat, že za celá ta desetiletí píseckých setkání nepodnikl jsem vlastně nikdy nějakou souvislejší průzkumovou sondu do „vnitřních“ dějin tohoto festivalu. Jistě, byl jsem tu několikrát, jednou dokonce v porotním společenství vedle Pavla Boška, Ewalda Schorma a Ivana Vyskočila, za někoho jsem zaskakoval, něco uváděl – většinou závěrečný večer. Zúročovalo se moje konferenciérské působení na Portách, neboť právě na takových hudebně-společenských setkáních mohl jsem být co platný při účinkování folkových a country kapel. Tady jsem také po prvé slyšel Vladimíra Mišíka zpívat Hraběte a Kainara, přiznám se, že právě kainarovské songy (Stříhali dohola malého chlapečka, Královské blues a Sochy) rozhodly o tom, že se pokusím o „svého“ Kainara – bylo to nějak za druhou polovinou 70. let – 77? 78? – a nás na agentuře tlačili k nějakému jak se tenkrát říkalo „angažovanému“ pořadu. Udělal jsem tedy montáž z textů, které později vyšly ve Včele na sněhu, na svou dobu docela odvážném výboru z poslední Kainarovy básnické éry. Byla tam i báseň psaná v palachovském měsíci 1969, Podvečerní zimní jízda vlakem, pravda „v Čechách 1969“, jak zněl celý název, už cenzura potlačila, ale mně to stačilo k tomu, abych později tenhle text říkal na Portách a jednou – tuším právě v nějakém lednovém čase – na koncertě kapel Porty v Lucerně...

Byl jsem tu také v Divadle na okraji, sám jsem po celou dobu jeho existence stál blízko jeho inscenací svým pojetím přednesu i transformace poetického textu v dramatický artefakt – a pak, patnáct let žilo na klubové scéně Rubínu na Malé Straně moje Zelené peří. V Písku jsme tuším uváděli inscenaci, v níž jsem účinkoval jako sólista (přednášel jsem Majakovského text z roku 1915) i jako recitační podílíník na jevištní podobě Chlebnikovovy Vlády Zeměkoule, na svou dobu to bylo především přiznání k avantgardě, které co do razance použitých slovních i scénických prostředků bylo hutnou polemikou s oficiální propagací sovětské tematiky v době normalizace.

Ale abych šel k tomu, co jsem mohl říci hned v první větě: po tři desetiletí byl pro-mne především festival v lecčems píseckým dnům podobný, Wolkrův Prostějov, každoročně místem setkání, jež postupně jako by stavěla most před dobu nejrůznějších peripetií jak v mém životě, tak v celém dění v této zemi. Interpretace poezie, sólová i kolektivní, to byl můj svět – proto jsme vždycky na Šrámkův Písek z Prostějova posílali ta divadla poezie, která měla zakódovaný v inscenacích punc experimentu... Pamatuji na některé Vašínkovy pořady a pochopitelně Potužilovu řadu poeticko-dramatických montáží, Májem počínaje...

Písek byl pro mne ovšem také místem mých přednesových štací – v divadelním klubu, v kapli uprostřed sadu-bývalého hřbitova, v klubu na Fügnerově náměstí a pochopitelně na školách... Po celé jedno dvacetiletí jsem tato místa střídal – nedávno k nim přibýlo Prácheňské muzeum při jedné vernisáži... a scéna letního kina, málem bych zapomněl. Že tu mám řadu přátel, o tom snad svědčí i to, že tohle mohu psát i s trochou nostalgie, jak jsme si nyní v době elektronických korespondencí vlastně vzdálenější, když si můžeme volat kdykoli a kamkoli a e-mailem nahrazovat kdysi tak čilou a větvitou korespondenci dopisovou...

Už po několikáté měl jsem v klubu kulturního domu, tam, kde se odbyvala valná část produkcí Šrámkových Písků, společný večer se skupinou Pavouk na lyžích... Po každé jsem chodbami onoho zařízení procházel jakoby s ozvěnou rušných šrámkovských festivalových dnů a nocí... I když jsem jich neprožil tolik, přece jen ve mě zůstalo něco, co mohu klidně spojit i s prostějovskou atmosférou: byla to doba přátelství, která se prověřovala právě při takovýchto setkáních – nebylo těžké vycítit, kdo k sobě patří jakýmsi vnitřním přiznáním, měli jsme svůj svět, nedali si ho vzít – a když šlo někdy do tuhého, věděli jsme, že se můžeme jeden o druhého opřít. Nebylo marné to nosit jako dar, který se nemusí nutně vynášet na veřejnost a všude o něm mluvit, ale s jehož existencí lze nakládat jako s životním kapitálem nejvyšší hodnoty.

Psávám na programy svých pořadů citát z jedné básně Gregoryho Corsa, který platí snad i jako resumé těchto šrámkovských reminiscencí „Člověk chráněný člověkem před člověkem – to je láska...“ Co víc k tomu dodat...

Mirek Kovářík

